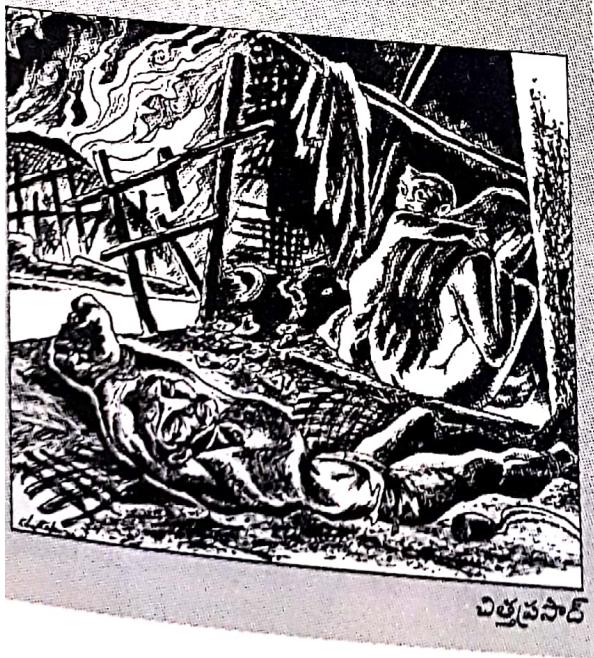

22

చికటీరాజ్యం

అడ్డారి అయోధ్యారామకవి

“అల్లాహు అగ్వర్... నారా యే తక్కీర్...
మారో... లగావ్... షాహా ఉస్మాన్ జిందా
బాద్... జలావ్...”

ఆ చిన్న గ్రామం అంతా ఒక్కసారిగా
అంటుకుంది. ప్రజలు ప్రాణాలరచేత
పట్టుకొని చీకట్ల కడుపులో తల దాచుకోవ
డానికి చిందరవందరగా పరుగెత్తుతున్నారు.

“మారో... మారో,” తుపాకులు ధనా
ధన్ పేలాయి. పరుగెత్తే ఇద్దరు పెద్దగా అరచి
నేల కూలారు. ‘పక్కలావ్,’ అని నిజాం
నవాబు సామ్రాజ్య రక్షణ దీక్ఖాధరుడు రజాకార్
నాయకుని కంఠం అరిచింది.

గుండు దెబ్బ తిని పడిపోయిన
సాయన్నని, మైసన్నని కాళ్ళుచేతులు, వారి
తలలకున్న రుమాళ్ళతోనే కట్టి తెచ్చారు
రజాకార్లు. నాయకుని ఆజ్ఞ అయింది.
“అల్లాహో అగ్వర్... నారయతక్కీర్,” కాలు
తున్న గుడిసెల పైకి ఎగిరిపడ్డాయి మైసన్న,
శాయన్నల కొనవూపిరి శరీరాలు.

“ఇదే బాధ్యతాయుత ప్రభుత్వం,” అంటూ గుదిసెల మంటలు వాటిని కప్పవచే చీకట్లు ఆదిరిపోయేలా ఒక్కసారి రజాకార్లంతా పెదనవ్యలు నవ్వారు.
మళ్ళీ నాయకుని హసుకుమైంది. త్వరిత్వరగా లూటీ మాలు మోయతగ్గది సర్పుకుని మిగిలినవాటిని మంటలలో ఏనిరి హదావుడిగా ప్రయాణమైనారు. గుదిసెల మంటలు క్రమంగా తగ్గపోతున్నాయి.

❖ ❖ ❖

ఈ గ్రామానికి రజాకార్ల మోసం ఎప్పటికైనా తప్పదని అనుమానంతో ప్రజారక్కక దశంవారు గ్రామీణులను ముందే హాచ్చరించారు. ఉపద్రవం ఏ క్షణానైనా రావచ్చును, అందుకని ప్రక్కనే రెండు పరుగుల దూరంలో వున్న గుట్టలలో ఒక సాంకేతిక స్థలాన్ని ఇంతకుముందే నిర్మయించి వుంచారు.

చీకట్లను చీల్పుకుని నలుముఖాలుగా చెదరిపోయినవారంతా ఎవరిమట్టుకు వారు చెట్టు పుట్టు లక్ష్యం చేయకుండా గుట్టలవైపు బైలుదేరారు.

పసిపాపలు కేరుమంటున్నారు. ఈ అరుపులు విని రజాకార్లు అటువైపు రావచ్చును. తమ వునికి రజాకార్లకు తెలియవచ్చును.

ఒక్కొక్కరే అంతా గుట్టల దగ్గరకు తల్లూక దారి, పిల్లూక దారిగా చేరుకున్నారు. గుట్టల పక్కనున్న శిబిరానికి ఈ గ్రామపు మంటలు కనబడగానే స్వయం సేవకులంతా గుట్టల దగ్గర సంకేత స్థలానికి చేరుకున్నారు.

“గౌరమ్మ ఏదీ,” మల్లయ్య అడిగాడు. గౌరమ్మ కోసం మల్లయ్య చీకట్లో ఒకరొకరి ముఖాలే పరీక్షిస్తున్నాడు. ముసిల్లి దారిలో ఎక్కడైనా పడిపోలేదు కదా! పాపం దాని వెంట ఆ లక్కు కూడా వుంది. రజాకార్ల చేతనైతే చిక్కుకోలేదు కదా! అని మల్లయ్య ఆందోళనతో వెతుకు తూండగానే గౌరమ్మ, లక్కుతో కూడా వచ్చేసింది.

❖ ❖ ❖

గుట్టలపక్కనే వున్న స్వయంసేవక శిబిరంపై ఆ రాత్రి దాడి చేయాలని రజాకార్ల గుంపు వచ్చింది. కాని రజాకార్ల రాకను ముందే కనిపెట్టిన, స్వయంసేవక దశంవారు వారిని మధ్యలోనే అడ్డగించారు. ఉభయులకు జరిగిన కొట్టాటలో ఆరుగురు రజాకార్లు సేలకొరిగారు. యింక అధికారి ఆజ్ఞలను కూడా లెళ్ళి చేయకుండా మిగతా రజాకార్లు బూట్లు విప్పి చేతితో పట్టుకుని వెనక్కు పరుగులు తీశారు. విధిలేక నాయకుడు కూడా వారి కంటే ముందే పరుగు తీశాడు. పడిపోయిన రజాకార్ల శవాలను తీసుకొనిపోవడానికి కూడా అవకాశం లేకపోయింది. స్వయం సేవక దశంవారు ఆరు తుపాకులు, నూట అరవై తుపాకిగుండ్రను వీరి నుండి లాక్కుని పక్కనే రక్షణకై తవ్విన గుంటలలో వీరిని పూట్టి అంత్యక్రియలు చేశారు.

రజాకార్లకు ఆ రాత్రి జరిగినంత పరాభవం ఎన్నడూ జరుగలేదు. నాయకునికి భయంతో గుండెలు, కోపంతో మెదడు కంపింపసాగాయి. ఆ వేడిమీదే కసితో హంటాహంటీ వచ్చి ఈ చిన్న గ్రామంపై దాడి చేశారు. గ్రామం వెలుపల కాపలా వున్న గ్రామరక్కకులు బిగులూదడం, ఊరి మొగినే వున్న గౌరమ్మ కొంప తగలపడిపోవడం, రజాకార్ల తుపాకి గుండుకు మైసన్న బలికావడం మూడూ ఒకేసారి జరిగాయి.

ఒక్కసారిగా తుఫానులా వచ్చిపడ్డ ఈ రజాకార్ల గుంపుకి గ్రామీణులంతా యెము చేయడానికి తోచక చిన్నాభిస్వంగా చెదిరిపోయారు. కనీసం పది సిముషాల వ్యవధి పున్నా యెదిరించేవారే కాని, ఆమాత్రం వ్యవధి కూడా లేకపోయింది.

గ్రామానికి రక్షణగా వున్న మల్లయ్య, మైసన్న, శాయస్వలు ముగ్గురిలో మైసన్న, శాయస్వ లిద్దరు రజాకార్ల రాక్షసత్వానికి బలయినారు.

దానివల్ల గ్రామప్రజల ఘైర్యాలు జారిపోయినాయి. గుట్ట వద్దకు చేరాకాని వారి ప్రాణాలు కుదుటపడలేదు. స్వయంసేవక నాయకుడు యొంత చెప్పినా వినక గ్రామప్రజలంతా యూనియనుకు పోయి తలదాచుకోవడానికి నిశ్చయించారు.

తిండిగింజలు, బట్టలు అన్నీ తగలబడిపోయినాయి. పశువుల్ని కూడా మంటల్లో వేశారు పశువుల కంటే తుచ్ఛులయిన రజాకార్లు.

“యూనియన్ కు పోవడానికి నిశ్చయించినారా,” అని అడిగాడు శిబిర నాయకుడు రాంచందర్.

గ్రామప్రజలంతా ఒక్క కంరంతో ‘ఆ’ అని జవాబిచ్చారు.

రాంచందర్కి ఇక గత్యంతరం కనిపించలేదు. రక్షణకై పదిమంది స్వయం సేవకులను తీసుకొని తానే బైలుదేరాడు ఏరిని సరిహద్దు దాటించడానికి నిశ్చయించుకుని. ఇంక రాత్రి అక్కడ వుండటానికి వీల్లేదు. తెల్లారేలోగా సురక్షిత ప్రాంతానికి చేరాలి. అప్పుడే అంతా ప్రయాణం కావాలన్నాడు రాంచందర్.

శిబిరంలో వున్న రోట్టెలన్నీ మూట కట్టించి, కాందిశీకుల వెంట నడిచారు రాంచందరూ, అతని బృందమున్నా.

❖ ❖ ❖

పగలంతా చెట్లకింద బస. తెచ్చిన రోట్టెలు ఒక్కపూటకే చాలేట్టు లేవు. ఐనా సగం మాత్రమే తిని, మిగిలిన సగం రాత్రికి మూటకట్టించి వుంచారు. పగలు మండుటెండలో ప్రయాణం అసంభవం. ఇక రాత్రే బైలుదేరాలి. కానీ సాయంత్రానికి అసలు గుండెలపిని, రాత్రంతా నడిచి పైగా ఎండదెబ్బి తిన్న ముసలమ్మ గారి కట్టు తేలేసింది. రాంచందర్ని, మల్లయ్యని పిల్లి, లక్ష్మి నెట్లాగైనా సరిహద్దు కవతల చేర్చమని అప్పగించింది.

అక్కడింక మమకారాలు, హృదయాలు పనికిరావు.

గారమ్మను సమాధిచేసి కాందిశీకుల వెంట రాంచందర్ దళం బైలుదేరింది. లక్ష్మి పక్కనే రాంచందర్ నడుస్తున్నాడు.

లక్ష్మికి వయస్సు 13 సంవత్సరాలే అయినా ఏపుగా కనబడుతుంది. ఆ కాందిశీకులందరి లోనూ చాలా అందమైన పిల్ల. లక్ష్మి కౌరకే గారమ్మ ఇంతకాలం బ్రతికింది.

కాకపాతే ఆరునెల్ల క్రిందే తన ఒక్కగాను ఒక్క కొడుకు పోలీసుల తుపాకిగుండుకు బలి అయినవాడే తాను ప్రాణాలు విడిచి వుండేది. కాని మృత్యువును ఈనాడు ఎదుర్కొక తప్పింది కాదు.

‘లక్ష్మి’ అని గారి పెట్టిన పేరు. అసలు ఆ పిల్ల ‘హమీదా.’ గారి ఇంటి పక్కనే ఉండేవాడు రహమాన్, హమీదా తండ్రి. యిప్పటికి 9 నెలలు అయింది ఊరు వదలి. రజాకార్లలో చేరాడని

ఏనికిడే కాని, ఏనాడూ యింటికి రాలేదు. హామీదా తల్లి నాలుగు నెలల కిందనే బెంగతో చనిపోయింది. పొతూపొతూ గారమ్మకు హామీదాను అప్పగించింది. అనాటి హామీదాను గారమ్మ మనమరాలుగా చూచుకొంటూ లక్ష్మి అని పేరు పెట్టుకుని పిలుస్తూ ఉండేది.

గోదావరి ఇంకా పరుగు దూరంలో పుండి. గోదావరి దాటితే స్వతంత్రభారత యూనియన్ ప్రవేశము. అక్కడ ఈ రజాకార్లు లేరు. స్త్రీలను అవమానపరచి ఇట్టు తగులబెట్టి లూటీలు చేసే పోలీసులు లేరు. నాకు అన్నం కావాలన్నా బట్ట కావాలన్నా అన్నవార్షి నానా హింసలు పెట్టి కర్కుశపాలన లేదు. స్వతంత్ర వాయువులను పీల్చుట్టకై కాందిశీకులంతా ఉత్సాహంతో అడుగులు వేస్తున్నారు.

ఇంతట్టో వెనుక నుండి ‘నారా యే తక్కీర్! అల్లాహ్ అగ్గర్,’ అనే కేకలు రాత్రి చీకట్లను చెల్లాచెదురు చేశాయి. థణ! థణ! తుపాకీ మ్రోతలు. హోహోకారాలతో కొంతమంది నేలకొరుగుతున్నారు.

రాంచందర్ అతని అనుచరులు ఎంత ప్రయత్నించినా లాభం లేకపోయింది.

కాందిశీకులంతా నలుమూలలకు చెదిరిపోతున్నారు.

చెదిరిపోయే వారివెంట కొంతమంది రజాకార్లు పడ్డారు.

లక్ష్మికెవ్వుమందొక రజాకార్ రాక్షస హస్తంలో చిక్కి. వాణి ఇనుపమేకుల్లాంటి చేతిప్రేశ్ము లక్ష్మి నోరు మూసిస్తే.

“అమ్మా! అల్లా...” లక్ష్మి కంరంలోంచి రాలేక వస్తోంది మూల్లు. “చుప్పి...చుప్పి...” రజాకార్ కర్కుశ కంరం! ఆ కంరం ఎంత కర్కుశమైనా, దానిలో లక్ష్మికి ఏవో పూర్వస్మృతులు వినిపిస్తూనే వున్నాయి. ఆశతో రాని కంరాన్ని పెకల్చుకుని “బాబా... బాబా...” అని మూల్లింది. “చుప్పి చుప్పి...” మళ్ళీ కర్కుశ కంరం. “బా... బా...” లక్ష్మి కంరం. ఇంకా నీరసించింది.

రజాకార్ రక్తదాహం శమించింది. “బాబా... బాబా” అని మూలిగే ఆ లక్ష్మి కంరం ‘కాఫర్ కే లడికి’ కంరం... రజాకార్కి జ్ఞాపకం వస్తూంది.

ముఖం మీద ముఖమానించి మనక చీకటిలో చూచాడు... ఏదో స్క్రూతికి వస్తోంది... హృదయం కొట్టుకొంటోంది. రజాకార్ రాక్షసగుండెలో కూడా రక్తం కరుగుతూంది.

“హామీదా...!”

తొమ్మిది నెలలకు పూర్వం, కడసారిగా చూచిన తన ముద్దుబిడ్డ హామీదా ఇప్పుడు ఈ అడవిలో ఈ కటికచీకట్టో ఒక... ఒక... సైతాన్...కి ఒలి... యా అల్లా...యా అల్లా... అంటూ వెనుక నుండి వచ్చిన తుపాకీ దెబ్బకి నేలకొరిగాడు రహమాన్.

యూనియన్ ప్రాంత శిభిరంలో గాయపడ్డ కాందిశీకుల స్వయంసేవకులు అంతా హామీదా అంత్యకియలకు సన్నాహోలు చేస్తున్నారు. హామీదా ముఖంపైన రాంచందర్ కంటి నుండి రెండు కస్టూఢి బొట్టు రాలాయి.

1948, ‘తెలంగాణ మంటల్లో...’ కథల సంపాది

